

Az Úr Jézus a Gecsemáné-kertbe menet beszél tanítványaihoz: tanítja őket, megerősíti, felkészíti őket arra, ami rájuk vár, ami a feladatuk, az életük lesz ezután. Ilyen Ő: a szenvedés, a halál közelében sem magára van gondja, hanem miránk, a tanítványaira akkor és most. Imádkozik is értük, azokért is, akik „az ő szavukra hisznek benne”, így értünk is. Amit a tanítványainak mondott, nekünk is mondta.

Megerősítette őket abban, hogy nem maradnak egyedül: „eljövök tihozzátok” (14,18). Nem testben lesz velük: elküldi a Szentlelket – a Vigasztalót, a Pártfogót, az igazság Lelkét. Amíg Jézus a földön szolgált, a tanítványok egyre jobban látták és abban éltek, hogy szükségük van Őrá. Amikor meghalt, összezavarodtak, nem tudták, mit tegyenek, hogyan éljenek ezután. Amikor felment a mennybe, és a tanítványok megkapták az ígéretet arról, hogy vissza fog jönni, már újra van bennük hit, reménység: dicsérik Istent és keresik az Ő vezetését. A Szentlélek eljövételével kapják meg újra Krisztus jelenlétét: meglátják, hogy a Szentlélek vezetése Krisztus vezetése, az Ő munkája az, amit Krisztus tesz: „helyet készít” az embereknek a mennyben azzal, ahogy hirdetteti az evangéliumot és elkészíti a szíveket annak befogadására.

Mi is megkaptuk a Szentlelket, így a mi „munkánk” is a Szentlélek és Krisztus munkája lehet: a Szentlélek bizonytságot tesz Krisztusról, és „ti is bizonytságot tesztek” (15,27). „Kezdetől fogva velem vagytok” – azaz ismertek, tudjátok, milyen vagyok, tudjátok, mit tanítottam, és amikor ezeket a Szentlélek eszettekbe juttatja, örömmel fogadjátok, bátorítani fog titeket, és bizonytságot tesztek Krisztusról. Mi is Jézust ismertük meg: a tanításait is, azt is, hogy értünk halt meg, hogy Ő szabadított meg a bűneinkből. Ugyanazokat tudjuk róla, ugyanazokat juttathatja eszünkbe a Szentlélek, mint a 2000 évvel ezelőtti tanítványoknak, ugyanúgy tehetünk bizonytságot Krisztusról.

Nem azt mondja: „tegyetek bizonytságot”, hanem: „bizonytságot tesztek”, mert a bennünk lévő Szentlélek teszi ezt bennünk. Ne oltuk meg!

Az Úr arra figyelmeztet: ne botránkozzunk meg. Ő megígérte, hogy nem hagy el minket, mi se hagyjuk el Őt, a Benne való hitet, a Tőle való szeretetet és az Ő szolgálatát. Sokszor mondta azt is: „ne féljete”. A benne hívők kerülnek „félelmetes” helyzetekbe, amikor nem tud megállni egyedül. Krisztus Lelke ilyenkor is mellettünk van.

„A zsinagógákból kirekesztenek titeket.” A közösségekből, ahol az Úrról tanítanak, ahol Őt igyekeznek tisztelni, de ahol nem tudják elfogadni Krisztust. A maguk igazságához ragaszkodnak az Ővé helyett (Róm 10,3). Az olyan gyülekezetekből, amelyek „megvannak” magukban, nem akarnak haladni, növekedni, amelyek úgy gondolják: „gazdag vagyok, nincs szükségem semmire” (Jel 3,17). A hívő, akiben ott van a Szentlélek, növekszik és bizonytságot tesz, de ők azt mondják: ez már sok, ez veszélyes ránk, ezért üldözhetnek minket – ezért inkább ők üldözik el a hívőket. Közben azt hiszik, hogy „Istennek tetsző szolgálatot” végeznek.

Nem minden gyülekezet ilyen, de bármilyen gyülekezetben vagyunk, azon kell lennünk, hogy Istennek engedelmeskedjünk, hogy az Ő Lelke cselekedhessen bennünk: hogy olyanná legyünk, amilyenné Ő akar tenni minket, vegyük észre azokat, akiknek éppen ránk van szükségünk: a bizonytságtételünkre, a szeretetünkre, a biztatásunkra, az intésünkre, még ha a gyülekezet nem is törődne velük. És legyünk készek elmondani a kívülállóknak is, ki a mi Urunk. A világ nem szereti azt hallani, hogy Urunk van: korlátlanul „szabad” akar lenni. Már látszik, hogy hová vezet ez, mégis abban reménykednek, hogy ők lehetnek a maguk urai, és ez hozza el a megoldást a világ problémáira. Ezzel szemben is mondanunk kell az igaztságot, hogy a probléma a bűnünk, és hogy Krisztus a szabadító ebből.

Nem szeretik ezt hallani: a világ sem, a nem hívő vallásosok sem. Ezért üldözik, tartják bolondnak, rajongónak, „szektásnak”, kirekesztőnek, szeretetlennek a hívőt. „Emlékezzetek rá, én megmondtam nektek.” Ami velünk történik, arról Ő tud. Sőt: Ővele történik. Amivel vádolnak minket, azt a Szentlélek hallja, és ha kell szól – azt szólja, amit eszünkbe juttatott, amit Jézus mondott. Ez az Ő bizonyágtétele, vagy az, hogy hallgat és tűr. Ha mi nem tűrünk, ha más mondunk, mint amit Ő mond, azzal elrontjuk a munkáját, esetleg mások ezért nem fogják megismerni Krisztust. Bár tudnánk mindig neki engedni, és nem a magunk fejéből, vérmérsékletéből szólni, vagy félelemből hallgatni!

„Kezdetől fogva nem mondtam ezeket, mert veletek voltam.” Most viszont elmondja, nem azért, mert nem lesz velük, hanem mert velük lesz a Szentlélek által, és a Szentlélek cselekedni akar, szolgálni, bizonyágot tenni a világ felé – az ellenséges világ felé, hogy némelyek higgyenek, megtérjenek, megszabaduljanak. Így akar használni minket is, ehhez akar „észt, erőt, szívet” adni.

Jn. 15,7–8

„Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek. Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek.”